

[Justitsministeren]

Forslaget om børns ret til midlertidig separation skulle give børn mulighed for selv at bestemme, hvor de vil opholde sig, f.eks. i et krisecenter i op til 14 dage, selv om forældrene modsætter sig det.

Jeg er aldeles uenig; jeg mener ikke, der er behov for en sådan lovbestemmelse, der sætter forældremyndigheden ud af kraft i en periode. Hvis der er behov for, at et barn skal opholde sig uden for hjemmet i en periode, mener jeg, at de gældende regler i bistandsloven om anbringelse uden for hjemmet, enten med eller uden samtykke fra forældrene, giver en rimelig afbalancering af hensynet til barnet og hensynet til forældrene.

Det er altså min opfattelse, at de gældende regler i det store og hele giver en tilfredsstillende regulering af de spørgsmål, som er omhandlet i beslutningsforslaget, men jeg er selvfølgelig villig til en drøftelse af disse forslag som af andre forslag under det udvalgsarbejde, der antagelig bliver resultatet af denne drøftelse.

Erik B. Smith (S):

Det fremgår af bemærkningerne fra forslagsstillerne, at man har fundet, at de fire nævnte punkter i beslutningsforslaget vil kunne samle et flertal i folketinget, hvis man tager den debat, der er gået forud i pressen og andre steder, for pålydende. Det er også mit håb, at i alt fald de retningslinjer, som dette beslutningsforslag udtrykker, vil kunne samle et flertal i folketinget på baggrund af de bemærkninger, der er faldet under den offentlige debat. Vel egentlig i modsætning til justitsministeren, der netop har udtrykt, at han håber, at der fortsat vil være et flertal i folketinget imod beslutningsforslaget, vil jeg sige, at sådan har jeg ikke læst eller konkluderet den debat, der i sin tid foregik. Der blev sagt, at man afventede betænkningen fra arbejdsgruppen i justitsministeriet. Den er nu kommet; så kan man jo veje betænkningens konklusioner og finde ud af, om man vil støtte dem eller ej.

For socialdemokratiets vedkommende er vi uforbeholdne tilhængere af en oplysningskampagne om skadevirkningerne ved voldsanvendelse som et led i børneopdragelsen. Det er ikke nødvendigt at undersøge behovet. Det er muligt, at man skal finde ud af, hvem der kan gøre det bedst, og hvad det

koster, men behovet er indlysende, og vi er meget positive over for den del af beslutningsforslaget.

Punkt 2 i forslaget, om afskaffelse af revselsesretten, er vi også positive over for. Det har vi sagt før, og vi mener i øvrigt ikke, at justitsministeriets arbejdsgruppes konklusioner kan bruges. Man behøver såmænd ikke at udtale sig om, hvad man kan eller bør osv., altså om man skal moralisere eller ikke moralisere. En hensigtserklæring i f.eks. myndighedsloven gående ud på, at man har pligt til at beskytte barnet mod fysisk og psykisk vold, synes vi er en fin formulering, og vi forestiller os ikke, som forslagsstillerne i øvrigt også i bemærkningerne giver udtryk for, at det skal følges op af en sanktion. Det er alene et ønske om en holdningspåvirkning, og derfor går det også hånd i hånd med punkt 1, nemlig oplysningskampagnen.

Vi er lidt mere usikre med hensyn til etableringen af et krisecenter. Ikke fordi vi ikke mener, at der er behov for det, og i det omfang man har det, er det også vores vurdering, at behovet formentlig er langt større end det, man kan se af de personer, der søger til krisecenteret. Der er, som justitsministeren også sagde, allerede nu i bistandsloven lovhjemmel til at oprette disse krisecentre, så det er sådan set ikke en lov, vi har brug for – det tror jeg nu heller ikke at forslagsstillerne havde tænkt sig – vi har simpelt hen brug for en tilkendegivelse om, at det ønsker vi. Der må man selvfølgelig også se i øjnene, at kommunerne og amtskommunerne er stillet ganske svagt med nedskæringerne på bloktilskuddene, henstillinger om ingen skatteforhøjelser osv., men lad os drøfte det under udvalgsarbejdet for at se, hvordan vi kan løse det problem.

I den sidste del af beslutningsforslaget er der punkt 4 om denne såkaldte midlertidige separation mellem børn og deres forældre. Vi forstår godt de problemer, der nævnes – vi kender dem selv fra vort arbejde – men er alligevel noget betænkelige. Man kan godt spørge sig – og jeg synes med rette – om reglerne for tvangsfjernelse i visse situationer er for skræppe, specielt i situationer, hvor man kan afgrænse det til en kortvarig periode, hvorefter man kan sætte ind med nogle konstruktive foranstaltninger. Det vil vi gerne drøfte under udvalgsarbejdet så konstruktivt som muligt. Man kunne måske tage ud og